

LN 30. dubna 2010

[Titulní strana](#)
[Téma](#)
[Domov](#)
[Regiony](#)
[Volby 2010](#)
[Svět](#)
[Kultura](#)
[Názory](#)
[Diskuse](#)
[Horizont](#)
[Byznys](#)
[Sport](#)
[Lidé](#)
[Brno a Jižní Morava](#)
[Morava a Slezsko](#)
[Magazín](#)

Datum vydání

Po Út St Čt Pá So Ne

29 30 31 01 02 03 04

05 06 07 08 09 10 11

12 13 14 15 16 17 18

19 20 21 22 23 24 25

26 27 28 29 30 01 02

◀ Duben 2010 ▶

LIDOVÉ NOVINY

[LN v zahraničí](#) | [servis centra](#) | [samizdatové LN](#) | [osmičkový archiv](#) | [historie LN](#)

"Život" v satelitu

30. dubna 2010

Expertí dříve varovali, že satelitní městečka, vytržená z kontextu měst a vesnic, povedou k lidským tragédiím. Tak zlé to není, ale skafandr se hodí. Nebo alespoň nadhled.

V této slepé ulici už třetím rokem hledá Rado Chmela své štěstí. Napravo tu mělo stát [parkoviště](#), nalevo se sousedovi propadla zem pod nohama a [jemu](#) osobně odtud před rokem utekla manželka. Ale on se nevzdává. Vítejte v satelitu, otvírá dveře do svého vysněného domku za Prahou Rado.

Je to ještě dál než na kraji města. Po těch sedmnácti minutách od pražského Proseku po cestě na sever by vás asi nic nezlákalo uhnout z dálnice. Po jedné straně stojí šedivé hangáry Tesco, na té druhé se řadí krémové domy, kde se neskladují potraviny, ale [lidé](#), pracovní síly nedalekého velkoměsta.

„Chtěl jsem založit rodinu a naplnit všechna ta očekávání. Jenže moje tehdejší manželka si nedokázala vypěstovat vztah k prostředí v satelitu,“ říká Rado. Těšil se na to, až se stíněný barák řezaný podle šablony změní pod milujícím ženským rukama v [rodinný domek](#) – a domov, jaký znal kdysi na Slovensku. Ale nestalo se. „Nechtěla jít na zahrádku, nic tady rozvíjet. Měl jsem představu, že když má mladá [žena](#) barák, začne ho zvelebovat,“ přemítá marketingový expert Chmela.

Zlončický satelit, ostrov domů za původní vesnicí, pod lupou vypadá jako filmové kulisy v exteriéru, domky jsou jako z kartonu a před nimi stojí očekávatelně pěkná auta. Po sluncem nasvícené ulici se prochází „zelené vdovy“, denně opouštěné svými pracujícími manžely, ale snad uspokojené tlačení kočárků se žvatlajícími miminy; na malém hřišti si jako v kleci hrají větší děti. Každý si tu vidí do oken, do talíře i do skromného zeleného výběhu za domem.

Ale ty příběhy uvnitř jsou opravdové. A kdyby je někdo přece jen chtěl zfilmovat, místo Zoufalých manželek, amerického seriálu, který se nimrá ve vnitřnostech úhledných předměstských domků, pořídil by tu spíš materiál na hořkosladký příběh o Klubu odložených mužů. Tady začíná prolog příběhu o zlončickém satelitu.

„Říkalo se, že je to tu zakleté. Já byl druhý případ, komu odešla přítelkyně. Přitom sem chtěla ona, já ne,“ říká mladý podnikatel Aleš. Vedle něj sedí skoro padesátiletý profesionální řidič Rost'a, jeho žena se prý se životem tady, na zeleném ostrově u dálnice, nesžila. „Manželce tu chybí kamarádky. I to, že v Praze prostě vyjde před dům, sedne si na tramvaj a sjeďe si, kam potřebuje, na to ráda vzpomíná. Nerada totiž řídí a to tady musí,“ říká Rost'a. A to se z Prahy stěhovali z miniaturního 1+1 a děti tu dnes mají každé svůj pokoj.

Přišla Lenka

Těm ženám se není co divit. Na cestu do Prahy nebo do Kralup je potřeba auto, nejbližší obchod, místní koloniál, je ve vesnici, tak dva kilometry pěšky. Autobusy tu jezdívají spíš nesmyslně, ignorují pracovní dobu i školní rozvrh, ráno se do Prahy člověk dostane buď pár minut po páté, nebo pak až po deváté. A staří přátelé, podobně jako zábava, jsou daleko.

Ti tři znejistělí muži různého věku a různých profesí tu dnes posedávají v obýváku jednoho z domků, do kterého se vejde velká bílá sedačka, plazmová televize a víc už skoro nic. Kdyby ty domy z cukrkanđu měly

Hlavní zprávy

Vojáci dovezli psy z mise v Afghánistánu, armáda je zabila

Česká vojenská mise v Afghánistánu má dvě další oběti. Nikoliv lidské, ale psi. Pro smrt si přijeli do sprchy v... [\[VÍCE \]](#)

Zlaté časy zelené energie končí. Ministerstvo omezí její zvýhodnění

Boom solárních elektráren v Česku má před sebou zřejmě poslední měsíce. Signály, že se stát chystá omezit živelny... [\[VÍCE \]](#)

Povodňové rabování: Rumuni si odnášeli rotoped, Poláci kradli benzín

Policisté v Libereckém kraji zadrželi v noci na dnešek pět cizinců podezřelých z rabování. Oznámil to krajský policejní... [\[VÍCE \]](#)

Ministr chce zapojit všechny nezaměstnané do veřejných prací

Ministr Drábek chystá radikální změnu. Ti, kteří budou chtít získat příspěvek v hmotné nouzi, budou mít povinnost... [\[VÍCE \]](#)

REKLAMA

REKLAMA

NOVINY OSOBNOSTÍ

pořádnou půdu, možná by se tam dřív odehrála nějaká tragédie. Ale ti chlapíci se dnes upřímně smejí, vzpomínají na silvestr a plánují společné pálení čarodějnic.

V obýváku, jedné čtvrtině zdejších obytných devadesáti šesti metrů čtverečních, jsou kromě studené sedačky na stěně vysušené mořské řasy spletené do tvaru motýla a na jinak prázdných policičkách stojí tři etnovázy. A vedle Rada Chmely sedí žena, která má tyto drobnosti na svědomí, sedmatřicetiletá Lenka. Kdyby tu nebyla, musel by si ji případný scenárista vymyslet, aby tu nezabředl do existencionálního dramatu z periferie.

Společně mimo

„Ženská nesmí být mňaudáma,“ vlivá život do zdejších kulis Lenka. „Musí vědět, co od satelitu očekávat. Musí vědět, že si tu nemůže cokoli pořídit, musí se naučit organizovat čas a nákupy, naučit se třeba zamrazovat pečivo a také se začlenit do kolektivu a nečekat, že si tu z ní někdo sedne na zadek, to může být pro mladé holky těžké,“ říká Lenka, dnes Radova přítelkyně. Prýští z ní optimismus. Hostům by snesla modré z nebe, nebo aspoň drink na přání. Je podobně krásná, jako bývají herečky v nekonečných seriálech, jen tak nějak po [česku](#). Zároveň ale pracuje jako manažerka a nosí v sobě sílu ženského ranařství, které umí vždycky včas schovat za něhu, aby neohrozila výsadní postavení pána domu, svého Rada. „Zatím nevím, co si ve skutečnosti myslí lidi, kteří říkají: Ahoj, Leni... Ale když nechám pootevřené dveře, tak zajdou sousedi dovnitř. I se tu občas najedí, je to fajn,“ dodává Lenka. Cení si zdejšího klidu, chce se usadit a založit rodinu.

„Nejdeme za tebou, ale za tou vůní, podívat se, cos uvařila,“ dobírá si ji Aleš. Od toho okamžiku se tu začíná odvíjet jiný příběh. Příběh jedné ulice. Lidí, kteří se spolu ocitli na stísněném prostoru, v paneláku naležato, jak sami říkají, a tu svou vysněnou vesnici si tu musí na developerském polotovaru postavit prostřednictvím vztahů a sousedské vzájemnosti už sami. Funguje tu rivalita, mezi „hornáky“ a „dolňáky“, najde se tu i „černá ovce“, prý tu bydlí žena, která do bulvárních novin prodala svůj příběh románu s jednou celebritou. A její barák? Fakt nevkusnej, shodují se místní, je opravdu zahlcený hromadou cetek. S mírným odstupem tu místní také sledují své ruské sousedy.

„Spojilo nás to, že se záhy ukázalo, jak fušersky jsou ty domy postavené. Sousedky mě poznaly tak, že když mi tady explodovala tlaková jímka a veškerý její obsah lítal kolem, běhal jsem tu po ulici ve slípech a prosil sousedy, aby nepoužívali toaletu a neprali. A pak tu o mně kolovaly různé zkazky,“ říká dnes pobaveně Rado.

Místní taky spojila třeba nutnost odklízet v zimě sníh nebo je k sobě přitáhla večerní cigareta. „Máme tu takové rodinné prostředí. Když člověk potřebuje máslo, jde naproti. Všechno se tu slaví pohromadě. To jsem dřívě neznal a hrozně se mi to tak líbí. Nechci odsud,“ říká Rost'a. A ty vztahy tu opravdu letí samospádem, který ovládá jen život – a autoři telenovel. Aleš si tu našel [novou](#) lásku, žije se sestrou své sousedky. Na konci této naší Ulice po zahradě běhají tři rozjívěné děti, chlapec odolává veselému nátlaku dvou holčiček, které mají na [obličejích](#) namalované kočičí tváře a vousky. Je po grilování, jejich matka sedí spokojeně na zdaleka největší zahradě v okolí pod slunečníkem, její manžel se schovává v domě. Ale jen dvě z povykujících dětí jsou jejich, třetí je sousedky. Ta žije v satelitu sama s maminkou, babičkou „malé“, ale „babičko“ prý malá říká i paní, která bydlí nad nimi, a je to dokonce starousedlice. Lásku tu paní Světlana zatím nenašla, ale práci ano, dělá v Praze asistentku tomu sousedovi, který se teď schovává vedle v domě. „Potkali jsme se tady. Sháněl asistentku, paní mu odešla na mateřskou, já dřív dělala [účetní](#), takže to pro mě byla změna,“ říká paní Světlana. „Šla jsem sem kvůli dceři. Bydlely jsme na Kladně, 2+1, ale nebyl tam ani balkon. Tady sice máme jen kousek té zahrady, ale malá je tu šťastná,“ dodává.

Ulice naživo

A jak je to tedy ve skutečnosti s těmi českými zoufalými manželkami zpředměstí? „Utekli jsme z Prahy, chtěli jsme pryč. Našla jsem tu neuvěřitelný klid,“ říká dvaatřicetiletá Petra, matka těch dvou dětí a majitelka té velké zahrady. Je na mateřské. A barák, který s rodinou obývá, je už druhým satelitním pokusem. Z první příměstské kolonie s mužem před třemi lety utekli – prý to bylo [moc](#) daleko do města a dům byl moc velký. „Udělám na grilu večeři, děti se vylítají, večer pak usnou. V Praze by leda koukaly na televizi. Navíc ty děti jsou tu pořád v

kolektivu, musí se naučit sdílet," hájí dnes žití v satelitu pro ženy profesionální matky. „Občas mi bývá smutno, ale každá ta mamina musí být akční," dodává. Zjevné je, že k přežití v satelitu je klíčový nadhled – a opustit sny o fortelném rodinném domu. Možná už to bude znít trochu jako černý humor na konec, ale když reportéři Pátku ze Zlončic odjížděli, přihnala se do ulice dvě auta. Jedno řídil muž a druhé žena. Nakonec ale zastavila obě u stejného domu. „Aaa, paní se vrátila, tentokrát asi natrvalo," hučelo mezi místními. Možná tu ani k životu nepotřebují televizi, tady svou Ulici místní mohou sledovat naživo.

Tereza Nosáková a Radim Jung

[diskuse](#) [tisk](#) [tip redakci](#) [poslat e-mailem](#)

[Vybrali SME](#) [Facebook](#) [Google](#) [Linkuj](#) [Twitter](#)

DISKUSE

J. Kovář **reakce na život v satelitu** 16:39 10.6.2010

Počet příspěvků: 1, poslední 10.06.2010 16:39 Zobrazují posledních 1 příspěvků.

[vstoupit do diskuse](#)

LIDOVÉ NOVINY DO KAŽDÉ RODINY